

CHRISTUS ONDER HET KRUIS.

(Naar een schilderij van Rafaël.)

En Hij, dragende Zijn kruis, ging uit naar de plaats genaamd Hoofdschedelplaats, welke in 't Hebreuwsch genoemd wordt Golgotha.

Wanneer ik bang was en hoe ik er van genezen werd

door CHRISTINE.

Zijn jullie wel eens bang geweest?

'k Bedoel niet bang voor een hondje, dat ineens tegen je begint te blaffen, of bang dat je je les niet zult kennen, die je toch heusch goed geleerd hebt, of bang dat je te laat zult komen op school. Neen, ik bedoel of je wel eens bang bent geweest als je 'swintersavonds uit de helder verlichte kamer naar een andere kamer moest, door een donkere gang om iets te halen, al was het dan ook in je eigen huis.

Zie je wel, dat wist ik wel. 'k Geloof dat alle jongens en meisjes dan wel eens even een beetje bang zijn.

Nu, ik was het ook toen 'k zoo'n klein meisje was als jullie en van mijn bangheid zal 'k jullie eens vertellen en ook hoe 't kwam dat 'k later niet meer bang was.

We woonden met z'n vieren op een bovenhuis: Vader, Moeder, m'n twee jaar oudere zuster Riek en ik en ze noemden mij altijd Zus.

Voor 't gemak aten we haast altijd in de keuken, maar 'swinters als de keukenkachel 'savonds uit was, aten we onze boterhammen in de voorkamer op. 's Morgens na 't ontbijt en 'smiddags na 't middageten las Vader altijd een hoofdstuk uit den Bijbel, maar 'savonds lazen we het briefje van den scheurkalender. Meestal bracht Moe gelijk met onze boterhammen ook dat briefje mee, maar als ze 't vergeten had, dan moest wie 't eerst de boterhammen op had, 't briefje gaan halen. En dat was 't hem nu, die scheurkalender hing in de keuken, en als ik dat briefje moest gaan halen, dan was ik bang.

Waarvoor eigenlijk? Ja, dat wist ik zelf niet goed. Als 'k er nu nog aan denk, moet 'k er heusch om lachen. 'k Was bang in ons eigen huis, waar Vader en Moeder vlak bij me waren. Dom, niet?

Ik begin nu te gelooven, dat ik me-zelf bang maakte en dat is toch al heel dwaas.

We zaten dan 's avonds te eten en ik keek (als 't briefje gehaald moest worden) van Riek's bordje naar 't mijne, we hadden allebei zes sneetjes, maar de mijne gingen altoos veel vlugger naar binnen dan die van haar.

Tegelijk met Riek stak ik een hapje brood in m'n mond, probeerde het net zoo langzaam te vermalen als zij, maar 't mijne was direct doorgeslikt als zij nog lang niet klaar was.

Dan ging 'k een poosje stil zitten kijken, zonder te eten, maar dan keek Riek me aan of ze zeggen wou: „Je eet niet!”

'k Was er van overtuigd, dat zij ook liever de kamer niet uitging, maar we spraken daar nooit over. Vreeselijk langzaam ging haar boterham naar binnen en veel te vlug mijn sneetjes en dan, als mijn bordje leeg was, dan kwam 't: „Zus, jij bent al klaar, haal jij 't briefje even!”

En dan stond ik op en ging. En als ik dan die kamerdeur dicht deed achter me, dan voelde ik me zoo onbeschermd, zoo vèr van de menschen. Dan moest ik eerst een eind gang recht uit langs de trap; hè, wat was dat een donker gat, die trap, dan links om weer een eind gang, dat was 't langste stuk, dan weer rechts om nog een klein stukje, dan was ik in de keuken. En dat was dan nog niet genoeg, maar 'k moest de heele keuken door, en we hadden een groote keuken, want de scheurkalender hing tegen den muur, die 't verst van de deur was. Op de gang brandde altoos een laag gaspitje, maar al die dichte deuren daar maakten me angstig.

„O”, dacht ik, „nu moest die deur eens opengaan en een booze man er uit komen en me beet pakken, en....”

In de keuken stond een klein petroleumlampje te branden, want 't was nog vóór den oorlog, toen de petroleum nog volop te krijgen was; dus daar was 't ook niet donker. Maar daar vond ik het weer angstig om dat kleine ballonnetje dat op 't lampje stond en dat op den muur zoo reusachtig groot afschaduwde, en 't danste als ik langs 't lampje liep en daardoor wat tocht maakte. O! en die melkkan die op tafel stond, was ook al zoo groot op den muur. Zie je wel, dat ik me zelf bang maakte? Doen jullie dat misschien ook?

En als 'k dan bij de scheurkalender stond, dan bereikte m'n angst het toppunt, dan voelde ik me zoo ver van Vader en Moeder, en dan trok ik, en dan gingen er soms meer blaadjes tegelijk af en dat mocht niet, dus duurde het nog langer. Waarom was die keuken ook zoo ver van de voorkamer en dus die gang zoo lang, en waarom kon die kalender niet in de kamer hangen?

Eindelijk, daar was 't briefje er af en dan holde ik terug; 't was net of dat terug gaan nooit zoo erg was, en hè, wat was dat een rust als je weer terug waart en... dan was 'k mijn angst vergeten.

Op zekeren avond zaten we heel gezellig bij elkaar. Moeder zat te breien en Vader, Riek en ik speelden met het ganzenbord. Wie 't spel won, kreeg een witte of bruine suikerboon, en die waren maar wat fijn! We hadden al een poosje ge-

speeld, toen de boonen op waren; er waren er nog wel, maar 't zakje lag in de keukenkast. Ik had 't spel gewonnen, dus zei Vader: „Ja Zus, als je een boon wilt hebben, moet je 't zakje maar gaan halen.”

Hè, die boonen waren zoo lekker, 'k zou een bruine nemen, die had ik 't liefste. 'k Vergat een oogenblik m'n angst en holde de kamer uit naar de keuken. Maar als een paal bleef ik voor de slaapkamerdeur staan. De deurknop bewoog. Daar was 't nu. Nu zou 't gebeuren. O, zoo langzaam ging de

deur open. 'k Verwachtte dat er iets vreeselijks zou gebeuren. Wat zou 'k zien als de deur ver genoeg open zou zijn?

'k Had me altoos voorgenomen, om, als er zoo iets mocht gebeuren, heel hard te schreeuwen, dan zou Vader wel komen om me te helpen, maar nu schreeuwde ik niet, 'k dacht er niet eens aan. Van schrik kon ik niets anders doen dan stil blijven staan en afwachten, wat er komen zou. Eindelijk was de deur open en wat zag ik?

Mijn eigen lieve Moeder!

'k Had met zoo'n aandacht zitten spelen, dat ik niet gezien had, dat Moeder even vóór mij de kamer was uitgegaan, om iets te halen. Zij moet wel gezien hebben, dat 'k heel angstig was, want ze zei: „Wat is er Zus, ben je verschrokken?”

Toen vertelde ik het aan Moeder.

„Maar Zus,” zei ze, „hoe kun je toch zoo bang zijn in ons eigen huis? De deur is den heelen dag dicht, er kan toch geen vreemde in komen!”

Samen gingen we naar de keuken om 't zakje met boonen te halen en toen terug naar de voorkamer. Ik kreeg mijn bruine boon en we speelden prettig verder.

Maar m'n angst was over! En voor goed!

